

BUDŻET ZADANIOWY - LOLF

Materiał został przygotowany w ramach projektu "*Ministerstwa Uczące Sie*".
Projekt jest współfinansowany przez Unię Europejską, ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

1 Opis praktyki

We Francji funkcjonuje system budżetów zadaniowych, tzw. LOLF (*Loi organique relative aux lois des finances*). Odpowiednie regulacje zostały przyjęte w 2001 r., ale dopiero w 2006 r. system zaczął w pełni funkcjonować (wcześniej wprowadzono stopniowo wybrane elementy budżetowania zadaniowego). Budżet zadaniowy obejmuje budżet państwa na poziomie centralnym. Celem wprowadzenia budżetów zadaniowych było podniesienie efektywności oraz lepszej kontroli wydatków publicznych. Budżet zadaniowy, zorganizowany wokół celów i rezultatów, zastąpił wcześniejszy system budżetu państwa oparty na działaniach. Istotą budżetu zadaniowego jest określenie celów do zrealizowania oraz przypisanie im odpowiednich wskaźników.

Obecnie francuski budżet zadaniowy zorganizowany jest w 34 misje (missions) i 132 programy (polityki). Misje obejmują działania wielu ministerstw, natomiast programy są przypisane do odpowiadających za nie ministerstw. Dla każdego z programów opracowywana jest strategia wyników (Stratégie de performance), która określa cele strategiczne programu. Warto zaznaczyć, że występują trzy typy celów strategicznych: (1) cele społeczno-gospodarcze z punktu widzenia obywateli; (2) jakość usług z punktu widzenia ich odbiorców, (3) efektywność zarządzania (odniesienie nakładów do efektów). Strategia wyników jest podstawą do sformułowania Rocznej planu wyników (projet annuels des performances – PAP), w których określone są wskaźniki programu przewidziane do osiągnięcia w danym roku. Natomiast podsumowanie osiągniętych wskaźników jest przedstawiane w Roczny raport wyników (rapport annuels de performances – RAR).

System budżetu zadaniowego jest rozbudowany – w 2008 r. określono 621 celów oraz 1276 wskaźników dla 132 programów. Mimo to, niektóre jednostki organizacyjne ministerstw formułują na własne potrzeby dodatkowe (wykraczające poza LOLF) cele i wskaźniki swojej działalności. Pokazuje to, że nawet w rozbudowanym, centralnym systemie budżetowania zadaniowego, jest potrzeba i sens opracowywania systemu celów i wskaźników na poziomie jednostek organizacyjnych.

2 Powiązanie praktyki z MUS (mechanizmem uczenia się)

Praktyka dotyczy pola Procedur i Zwyczajów.

Dostarcza Impulsów do organizacyjnego uczenia się.

3 Poziom organizacyjny, na którym wdrażana jest praktyka

Budżety zadaniowe w wersji francuskiej mają systemowy charakter. Jednakże ten przykład może być także inspirujący na poziomie departamentów. Okazuje się bowiem, że mimo rozbudowanego, całościowego systemu celów i wskaźników określanego przez budżety zadaniowe, istnieje potrzeba i określenia dodatkowych celów i wskaźników na poziomie podstawowych jednostek organizacyjnych. Takie rozwiązanie można wdrożyć na poziomie departamentów w Polskich ministerstwach.

4 Zalety i ograniczenia praktyki

Doświadczenia francuskiej administracji centralnej związane ze stosowaniem budżetów zadaniowych mogą stanowić ciekawy punkt odniesienia do wdrażania budżetowania zadaniowego w polskiej administracji. To zadanie jednak zdecydowanie wykracza poza ramy projektu. Natomiast omawiany przykład wskazuje na Cytując ten materiał prosimy podawać następujące źródło: Płoszaj A. (2012) "Doświadczenia administracji francuskiej" w: Mazur S., Płoszaj A. (red.) *Wspieranie mechanizmu uczenia się w organizacjach publicznych. Doświadczenia międzynarodowe*, Warszawa: Scholar

potrzebę wykraczania na poziomie departamentów poza cele i wskaźniki określone na poziomie całego ministerstwa. W takim wąskim zakresie – na poziomie departamentów – praktyka jest możliwa do wdrożenia.

Źródła

Wywiady MUS – Paryż 2011.

Załączniki

brak